

ἠρώπησαν τὸν δὸν Φερδινάνδον ἂν ἔπρεπε νὰ τὴν ἐκθέσῃ μετὰ τὸ δουκεῖον
στέρμα. Ἄλλο ἔφερε πολὺν ἤδη κληρὸν καὶ ἀρκεῖ ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς
Τὸν περὶ αὐτὴν νὰ δώσει τὸν τόπον ταφῆς. «Ὅπου θέλετε, ἐπικνεύου,
ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ ταφῇ ἐν τοῖς τάφοις τῆς οἰκογενείας τῶν Μεδίκων.
Ἦτο μεγάλη ἀντιστήριξις μάλιστα ἐν οἰκογενείᾳ, ἐν τῇ ὁποίᾳ δὲν ἐνδίκ-
αφαιρῶν ποτὲ πολὺ διὰ τοὺς ἀτάκτους γάμους καὶ γεννήσεις. Καὶ ἡ
Βιάγκη ὅπως δὴποτε ἔφερε τὸ στέρμα καὶ τὸν βαθμὸν τῆς νομίμου συ-
ζύγου· ἐν μάλιστα ἔτος πρὸ τοῦ θανάτου τῆς ἑλπίδος παρὰ τοῦ πάπα
Σίξτου Ε'. τὸ χρυσοῦν ῥόδον. Μόλα ταῦτα ὁ νέος δούξ ἐφάνη πρὸς αὐτὴν
σκληρῶς καὶ πέραν τοῦ τάφου. Ὅχι μόνον ἐτάφη ἀσήμερον εἰς κοινὸν τι-
νὰ λάκκον, ἀλλὰ καὶ αἱ εἰκόνες τῆς ἀρρηθέουσας ἀπὸ πένθους, καὶ ὅπου
ἦν ἐγγεγραμμένον τὸ οἰκὸσημὸν τῆς ἀντικατεστάθης ὑπὸ τοῦ τῆς Ἰωάννας.

Ἡ Γερουσία τῆς Βενετίας, ἥτις χαρίζομένη εἰς τὸν Μέγαρον Δουκὸς Φραγκ-
κλῆτον ἐσυγχώρησε τὴν προγεγραμμένην καὶ ἔθεσεν ἐπισήμως εἰς τὸ μέ-
τωπόν της τὸ στέρμα, ἀνταγορεύσασα αὐτὴν θυγατέρα τῆς Γαλινοτάτης
Δημοκρατίας, ἔσπευσε μετὰ τῆς αὐτῆς θέρηως νὰ ἀρνηθῇ αὐτὴν ἐν τῷ
τάφῳ — ἡ πολιτικὴ ὑπῆρξε πάντοτε σκληρὰ — προκειμένου νὰ ἀπακτήσῃ
τὴν φιλίαν τοῦ δὸν Φερδινάνδου. Ἀπηγόρευσε μάλιστα καὶ νὰ τὴν πεν-
θήσωσι.

Κατὰ τὰς ἡμέρας μας τὴν 9 Μαΐου 1858 ὁ ἐπὶ τῆς Λουδοβίκου Πασσε-
ρίνης, τότε διευθυντῆς τοῦ Κεντρικοῦ Ἀρχείου τοῦ κράτους ἐν Φλωρεντίᾳ
διεστάχθη νὰ ἀνοίξῃ τοὺς σφροὺς τοὺς περιέχοντας τὰ λείψανα τῶν Μεδίκων.

Ὁ Πασσερίνης βεβαίως ὅτι τὰ σώματα τοῦ Φραγκίσκου καὶ τῆς Ἰωάννας
τῆς Αὐστριακῆς διετηρήθησαν τόσον καλῶς ὥστε καὶ αἱ ἀρθρώσεις ἀκόμη
ἦσαν ἐκκίνητοι. Ὅλοι οἱ δ' ἄλλοι Μεδικοὶ εὐρέθησαν ἐκτὸς τῆς Βιάγκης.
Οὕτω παρέρχεται ἡ δόξα. . . .

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ τοῦ Ε. Ρισὸν ἀπὸ Δ. Η. Δ.)

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΑΛΛΕΚΤΑ

ΚΡΕΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

(Ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ κ. Ι. Ζωγραδάκη.)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΨΑΡΑΣ

Μία φορὰ ἤτονε, λέει, μιὰ χήρα καὶ εἶχε ἓνα παιδί. Καὶ τῷ ὄνομα ἦν τὸ
σκολειό. Τὸ κοπέλι ἐβγῆκε πολὺ προκομμένο, καὶ ἐσπούδαζε. Καὶ ἀπείτις
ἤμας αὐτὸ τὰ γράμματα δὲν ἠύρνε θεοὶ νὰ μὴ νὰ βγάγῃ τὸ ψωμὶν
του, κ' ἤπαινε καθὼς μὲρς ἓνα καλαμάκι κ' ἐπήγαινε εἰς τὸ γινεὶο κ' ἐφά-

ρεύγε· κ' ἤπιανε τὸ κοπέλι κόθ' ἑ μέρα ψάρι καὶ τὰ πῆγαινε καὶ τὰ πού-
 λια κ' ἤπαινε παρὰδ'· κ' ἐγάρ' αὖ φωνὴ καὶ τὸ πῆγαινε ἔς τὸ σπῖτιν τοῦ.
 Καὶ μιὰν ἡμέραν πάει ἔς τὸ γιαλὸ καὶ πιάνει τρία ψαράκια ὠμορφα· καὶ
 παίρνει καὶ πάει τὰ ἔς τοῦ Βασιλιᾶ τὸ παλάτι ποκάτω κ' ἐφώνιαζε.—
 "Ἐδαι ψάργια ὠμορφα καὶ ψαρῆς μορφήτερος! Κι' ἀκούει τον ἡ Βασιλιο-
 ποῦλα πομέσ'· καὶ λέει, Ποῦς εἶνε κεινοσὶ ποῦ φωνιάζει, ἔδαι ψάργια
 ὠμορφα καὶ ψαρῆς μορφήτερος; γιὰ φωνιάζετέ του νὰ βγῇ ἀπάνω. Βγαί-
 νει δὲ τὸ κοπέλι ἀπάνω λέσιν του ἡ δούλ' αὖ τση, Πόσο θές, μωρέ, ἔς τὸ
 ψάρι νὰ μᾶς τὰ πουλήτης; λέει, "Ἄς βγάλῃ ἡ Βασιλιοποῦλα τὸ κούκλωμά
 τση νὰ δῶ τῇ μούρῃ τῇ νὰ σᾶς δώσω τὰ ψάρι, καὶ δὲ θέλω παρὰδ'·
 λέει ἡ Βασιλιοποῦλα· Νὰ χαθῇς ἀπὸ μπρὸς μου! γιὰδ' ἀνθρώπος! Συμαυ-
 λίζουν τ' ἡ δούλ' αὖ τση, Βγάλε, Βασιλιοποῦλα μου, τὸ κούκλωμά σου
 νὰ σὲ δῇ, νταῦτ' ὧνε κοπέλι καὶ δὲν κατέχει πρᾶμ' αὖ, νὰ τοῦ πᾶρωμε τὰ
 ψάργια. Συμαυλίζουν τ' ἡ, βγάνει τὸ κούκλωμά τση, καὶ θεωρεῖ τὸ κοπέλι
 τῇ μούρῃ τση κ' εἶχε μιὰ χρουστὴν ἐλῆξ. Γράφει τὸ κοπέλι ἔς τὸ χαρτὶν
 τοῦ πῶς ἔχει ἡ Βασιλιοποῦλα ἔς τῇ μούρῃ μιὰ χρουστὴν ἐλῆξ. Πάει ἄργ' αὖ
 τὸ κοπέλι ἔς τὸ σπῖτι, ῥωτᾷ το ἡ μάν' αὖ του, Ἦντ' ἄλ' αὖ, παιδί μου, τὸ
 ψάρι ποῦπιασε; σήμερον; λέει, "Ἦδωκά το βερεσέ· (δὲν τοῦ' αὖ ἡ μάν' αὖ
 του πρᾶμ' αὖ). Ταδεταχτέρου πάει πάλι τὸ κοπέλι ἔς τὸ γιαλὸ, ἐψάρευε,
 καὶ πιάνει πάλι τρία ψάργια, ὠμορφα· καὶ παίρνει τὰ καὶ πάει τὰ πάλι
 ἔς τὸ βασιλικὸ παλάτι ποκάτω κ' ἐφώνιαζε· "Ἐδαι ψάργια ὠμορφα καὶ ψα-
 ρῆς μορφήτερος! Ἀκούει τονε πάλ' ἡ Βασιλιοπούλα, λέει, Ποῦς εἶνε ποῦ
 φωνιάζει, "Ἐδαι ψάργια ὠμορφα καὶ ψαρῆς μορφήτερος; φωνιάζετέ του νὰ
 βγῇ ἀπάνω. Μπαίνει τὸ κοπέλι μέσα, λένε ἡ δούλ' αὖ τση, Πόσο θές, κο-
 πέλι, ἔς τὸ ψάρι; λέει τὸ κοπέλι, "Ἄς βγάλῃ ἡ βασιλιοποῦλα τὰ κομπιά
 τση νὰ δῶ τὸ μπέττη τση νὰ σᾶτε δώσω τὸ ψάρι. Ὡς τὸν ἤκουσε ἡ Βα-
 σιλιοποῦλα ἐμάν' αὖ πιάνουν τ' ἡ δούλ' αὖ τση συμαυλίζουν τ' ἡ, βγάνει
 τὰ κομπιά τση, θεωρεῖ τὸ κοπέλι κ' εἶχε τρεῖς χρυσαῖς τρίχες ἔς
 τὸ μπέττη. Γράφει τὸ κοπέλι πάλι ἔς τὸ χαρτί, πῶς ἔχει ἡ Βασιλιοπούλα
 τρεῖς χρυσαῖς τρίχες ἔς τὴν μπέττη. Πάει ἄργ' αὖ ἔς τὸ σπῖτι, ῥωτᾷ ἡ μάν' αὖ
 του, Ἦντ' ἄλ' αὖ, παιδί μου, τὸ ψάρι ποῦπιασε; σήμερον; "Ἦδωκά το βε-
 ρεσέ.—Ντὰ δὲ σοῦπ' αὖ, δὲ θεωρεῖ πῶς δὲν ἔχομε φωνὴ νὰ φᾶμε, μόνο τῶ-
 δ' ὧνε βερεσέ; Πιάνει τονε, παῖζει του κᾶμ' αὖ ποσες κι' ἀπόκει τοῦ λέει,
 "Ἄλλ' αὖ μιὰ φορὰ νὰ μὴν τὰ δώσης βερεσέ γιὰτι δὰ σὲ κοπανίσω. Πάει πάλι
 ταδεταχτέρου τὸ κοπέλι ἔς τὸ γιαλὸ καὶ πιάνει τρία ψαράκια ὠμορφα·
 πάει ἔς τοῦ Βασιλιᾶ τὸ παλάτι πάλι ποκάτω, φωνιάζει τὸ κοπέλι. "Ἐδαι
 ψάργια ὠμορφα καὶ ψαρῆς μορφήτερος! Ἀκούει τον ἡ Βασιλιοπούλα, λέει,
 Ποῦς εἶνε ποῦ φωνιάζει, "Ἐδαι ψάργια ὠμορφα καὶ ψαρῆς μορφήτερος;
 γιὰ φωνιάζετέ του νὰ βγῇ ἀπάνω! βγάνει τὸ κοπέλι ἀπάνω, λέσιν του
 ἡ δούλ' αὖ τση, λέει, Πόσο θές, κοπέλι, νὰ μᾶς πουλήσης τὰ ψάργια; λέει

τὸ κοπέλι, "Ας βγάλῃ ἡ Βασιλιοπούλα τὰ πεπούτζα τῆς νὰ δῶ τὰ πόδια τῆς νὰ σῶτε χαρίτω τὰ ψάγια. Πιάνει πάλι ἡ Βασιλιοπούλα, πιάνουνε ἡ δούλαις τῆς, συμκυλίζουν τήνε, βγάνει τὰ πεπούτζα τῆς, θεωρεῖ τὸ κοπέλι τὰ πόδια τῆς, κ' εἶχε ἓνα χρυσὸ κότσι 'ς τὸ δεξιὸ μπόδα· γράφει τὸ κοπέλι 'ς τὸ χαρτὶν του πῶς, ἔχει ἡ Βασιλιοπούλα ἓνα χρυσὸ κότσι 'ς τὸ δεξιὸ μπόδα. Παίρνει τὸ κοπέλι, πάει ἀργὰ 'ς τὸ σπίτι, ῥωτᾷ τον ἡ μάναν του, Πντῆκαμες, πσιδί μου τὸ ψάρι; λέει, "Ἦδωκά το βερεσέ. Ποῦ νὰ σοῦ λάχῃ ἄδικο, ντὰ ἀψαργὰς δέ σ' ἔδειρα νὰ μὴν τὸ δώτης βερεσέ; Πιάνει τὸνε πάλι, πσιτίζει του κάμποτες.

Σὲ κάμποτο καιρὸ βγάνει ὁ Βασιλιᾶς τελέλη 'ς τὴ χώρα, πῶς ἔχει ἡ Βασιλιοπούλα τρεῖς σημάδια, κι' ὅποιος βρῇ ἦντα σημάδια εἶνε, νὰ πᾶν νὰ τὸ πῇ τοῦ Βασιλιᾶ, νὰ παίρνῃ τὴ Βασιλιοπούλα γυναικᾶν του. Ἀκούει το τὸ κοπέλι, παίρνει νὰ πᾶν 'ς τοῦ Βασιλιᾶ νὰ τοῦ πῇ ἦντα σημάδια· ἔχει ἡ Βασιλιοπούλα· θεωροῦν τον αὐταῖς ἀπὸ τὸ παρχθύρι, λένε, Πάει τὸ κοπέλι νὰ τὸ πῇ τοῦ Βασιλιᾶ, καὶ δὲ μᾶτε κουτσουκεφκλίση, μόνο νὰ τοῦ φωνιάζουμε νὰ μπῇ μέσα νὰ τοῦ πλερώσουμε τὸ ψάρι. Φωνιάζουν αὐταῖς τοῦ κοπελιοῦ, ἔ, κοπέλι, ἔρχου νὰ σοῦ ποῦμε. Μπαίνει τὸ κοπέλι μέσα, λέει, "Ἦντα μὲ θέλετε; λέει, Πόσο θές 'ς τὸ πρῶτο ψάρι ποῦ μᾶς ἐπούλητες; λέει, πεντακότα φλουργιά. Δίδουν του τὰ πεντακότα φλουργιά, παίρνει τὰ τὸ κοπέλι· πάει τὰ 'ς τῆς μάνας του, φκαιρᾶνε τὰ 'ς τὴν ποδιά τῆς, λέει, Νά, μητέρα μου τοῦ πρώτου ψαργιοῦ τσοῖ παράδες. Ταδεταχτέρου πάλι παίρνει τὸ κοπέλι νὰ πᾶν 'ς τοῦ Βασιλιᾶ, θεωροῦν το, πάλι ποῦ τὸ παρχθύρι, φωνιάζουν 'του νὰ μπῇ μέσα. Μπαίνει τὸ κοπέλι μέσα, λέει, "Ἦντα μὲ θέλετε; λέει, Πόσο θές 'ς τὸ δεύτερο ψάρι ποῦ μᾶς ἐπούλητες; λέει, χίλια φλουργιά. Παίρνει τὸ κοπέλι τὰ χίλια φλουργιά καὶ πάει τῆς μάνας του, λέει, Πάρε μητέρα τοῦ δευτέρου ψαργιοῦ τσοῖ παράδες. Πάει πάλι 'ς τσοῖ τρεῖς μέρχις ἀπάνω νὰ τὸ πῇ τοῦ Βασιλιᾶ, θεωροῦν τὸνε αὐταῖς πάλι ποῦ τὸ παρχθύρι, φωνιάζουν του νὰ μπῇ μέσα. Μπαίνει, λέει, Πόσο θές, κοπέλι 'ς τὸ ὅστερο ψάρι ποῦ μᾶς ἐπούλητες; λέει, χίλια πεντακότα φλουργιά. Δίδουν του τὰ φλουργιά, παίρνει τὰ τὸ κοπέλι, πάει τὰ τῆς μάνας του· λέει πάρε, μητέρα, καὶ τοῦ ὅστερου ψαργιοῦ τσοῖ παράδες. Κὴ ἀπόκειας παίρνει τὸ κοπέλι καὶ πάει 'ς τοῦ Βασιλιᾶ καὶ τοῦ λέει, πῶς, ἔχει ἡ θυγατέρα σου μιὰ χρουσήν ἐλῆρὰ 'ς τὴ μούρη, τρεῖς χρυσαῖς τρίχες 'ς τὸ μπέττη καὶ ἓνα χρυσὸ κότσι 'ς τὸ δεξιὸ μπόδα· λέει του ὁ βασιλιᾶς, Ντὰ πῶς τὸ κατέχεις ἐσύ; λέει ἀπὸ τὴν πολλὴ μου σπουδὴ τὸ κατέχω.

Βασιλικὸς ἐδῶ ὁρισμὸς δὲν μπορεῖ νὰ γυρίσῃ κι' ὀπίσω, ποῦχανε μιλημένα μ' ἓναν ἄλλο βασιλιᾶ νὰ γενοῦνε συμπεθέροι. Καὶ μηνᾶ του, Νᾶρθης πόδε, γιὰτὶ ἐτσέ κ' ἐτσέ, ἀπατήθηκα κ' ἤδγαλα διαλαλημὸ, πῶς ἔχ' ἡ θυγατέρα μου τρεῖς σημάδια, κι' ὅποιος τὰ βρῇ νὰ τήνε παίρνῃ γυναικᾶ,

καὶ ἤρηνε ἕνα γ' κοπέλι ἦντα σημάδια εἶχενε, καὶ δὲν μπορῶ νὰ γιὰγύρῃ
ὀπίσω γιὰν εἶνε βασιλικὸς ἐριτυμός, καὶ νὰ ῥθῃς νὰ σκερτοῦμα ἦντα λογιῶ
δὲ τὸ διώζωμε. Πάει ὁ βασιλικός, σμίγουνε, κι' ἀνεμαζώνει τὴ Δωδεκάδα
τοῦ κ' ἐσυμβουλευτήκηνε νὰ τοῦ ποῦνε νὰ μαζώξῃ σὲ σαράντα τρεῖς
μέραις σαράντα λαγούς, νὰ τσοῖ βλέπῃ σαράντα μέραις νὰ κάμωμε τὸ
γάμον τοῦ· λένε τοῦ κοπελιοῦ πῶς, ἕνα ζήτημα θὰ σοῦ ποῦμε κι' ἂν τὸ
κάμῃς θὰ σοῦ δώτουμε τὴ Βασιλοπούλα, ἄλλιῶς καὶ δὲν τὸ κάμῃς, θὰ σὲ
κουτσοκεφαλίσωμε· λέει τὸ κοπέλι, "Ἦντα ζήτημά 'ν αὐτό; λέει, Νὰ μα-
ζώξῃς σὲ τρεῖς μέραις σαράντα λαγούς, νὰ τσοῖ βλέπῃς σαράντα μέραις,
νὰ τσοῖ σφάζωμε νὰ κάμωμε τὸ γάμο σου· λέει, Καλὸ ἔς εἶνε.

Πάει λέει τῇ μάννῃς τοῦ τὸ κοπέλι, ἐτσὲ ἐτσὲ μοῦπεν ὁ Βασιλικός, νὰ
μαζώξω σαράντα λαγούς σὲ τρεῖς μέραις, νὰ τσοῖ βλέπω σαράντα μέραις·
καὶ πῶς θὰ τσοῖ μαζώξω γώ; λέει τοῦ ἡ μάννῃς τοῦ, λέει, ἐγὼ ἤκουτα,
παιδί μου, τοῦ κυροῦ σου καὶ ἤλεγε, πῶς τοῦ παπποῦ σου ὁ παπποῦς
εἶχε ἕνα θιαμπόλι καὶ τῷ παιζε, κι' ὅτι ἔχνης κι' ἡτόνε ἐκεῖα κοντὰ πῆ-
γκινε ὀμπρός του, κ' ἐχάρευε, καὶ εἶχενε καὶ μιὰ βέργα καὶ τὴν ἤπειρε
κ' ἐπήγκινε καὶ τ' ἀνεμαζώνει ἀμονυχὴ τση· καὶ μοῦπενε πῶς ἡτόνε σὲ
ἐκείονε τὸ πικραθόρι, μὰ δὲν ἐπῆγκ νὰ ξανοίξω· γιὰ νὰ πᾶ ξανοίξωμε δά;
Ἦνε καὶ ξανοίγουνε καὶ βρίσκουν τὸ θιαμπόλι καὶ τὴ βέργα. Πιάνει
τὸ κοπέλι τὸ θιαμπόλι καὶ πάει 'ς τὰ ὄρη καὶ δακέρνει κ' ἡπαιζε τὸ
θιαμπόλι, κι' ἀνεμαζώνουντονε οἱ λαγοὶ κ' ἐπηαίνανε ὀμπρός του κ' ἐχο-
ρεύκηνε. Κι' ἀνεμαζώνουνται σαράντα λαγοί. Καὶ ἀπείτις ἀνεμαζώχτηκηνε
σαράντα λαγοί, παίζει αὐτὸς μιὰ τῇ βέργῃς κι' ἀνεμαζώνει τσοῖ λαγούς
ὀμπρός του καὶ τσοῖ κάνει 'νὰ σωρὸ. Αἰλεῖ τση τὸ κοπέλι, λέει, Νὰ μὴ
δῶ 'γὼ ἀνὲ μερώσκηνε; Θωρεῖ τὰ ποπέρκ μιὰ μάντρκ, λέει, νὰ πᾶω θέλω
γὼ νὰ τσοῖ μαντρίσω νὰ δῶ ἀνὲ μαντρίζουνε. Πάει τσοῖ τὸ κοπέλι, μαν-
τρίζει τσοῖ 'ς τὴ μάντρκ. "Ἦθοςκὲ τσοῖ τὸ κοπέλι κειδὲ ὥστε ἀποὺ βρά-
δυκσε· κι' ἀπείτις ἐβράδυκσε τσοῖ παίρνει νὰ τσοῖ πᾶν 'ς τὴ χώρα. Ἀπεί-
τις τσοῖ βᾶλε 'ς τὴ χώρα, ἐφώνιαζε αὐτὸς, Στὴ μπάντα νὰ περάσουνε
τοῦ Βασιλικὸ οἱ λαγοί, νὰ τσοῖ πᾶω 'ς τὸ κονάκι. Πάει τσοῖ τὸ κοπέλι 'ς
τὸ κονάκι καὶ τσοῖ μαντρίζει. "Ἦπειρνέ τσοῖ τὸ κοπέλι καθὲς μέρα καὶ τσοῖ
πήγκινε ὀξω καὶ τσοῖ βόσκιζε, καὶ καθ' ὁρὰ πᾶλι τσοῖ πήγκινε καὶ τσοῖ
μάντρίζε. Πάνω 'ς τῇ τριάντα μέραις λέει ὁ ξένος Βασιλικός, Νὰ μὴ
μπᾶω 'γὼ νὰ πολεμήσω νὰ τοῦ πᾶρω κεινουδὲ τοῦ κοπελιοῦ κανένα λαγόν,
σὲ πεντέξς μέραις ποῦ θὰ τσοῖ μετρήσ' ὁ Βασιλικός νὰ ξελντίσουνε ποῦ τὸ
λογαριστημό, νὰ τονὲ κουτσοκεφαλίτῃ; Βάνει αὐτὸς χωργιάτικα ῥοῦγκ
καὶ παίρνει κ' ἕνα φλασκὶ κρασί, καὶ παίρνει καὶ ψωμί 'ς ἕνα βουργίδι, καὶ
πιάνει καὶ γρόσσκ, καὶ κάνει τὸν ἀδιάφορο πῶς ἐπέρνα ἀπὸ τὸν τόπο
ποῦδλεπε τὸ κοπέλι τσοῖ λαγούς. Πάει χαιρετᾷ τὸ κοπέλι (τὸ κοπέλι
κάνει δὲ πῶς δὲν τονὲ γνωρίζει), καὶ τοῦ λέει καὶ ποῦ πᾶς, κουμπάρε;

λέει, ἔπαε ποτέρω σέ τουτονέ τὸ χωργιό ἔχω δυοτρεῖς ἰδικοὺς καὶ πᾶς
 καὶ τσοῖ δῶ· μόνο ἄντε νὰ μοῦ πουλήσης ἓνα λαγό· λέει, δὲν τσοῖ δίδω
 γὼ τσοῖ λαγούς, γιὰτ' εἶνε τοῦ Βασιλιᾶ, ταχτέρου τὴν ἄλλη μέρα ποῦ θὰ
 τσοῖ μετρήσῃ ἂ δὲ βγοῦνε σωστῶ θὰ μὲ κουτσοκεφαλίσῃ· λέει, Μωρέ, δὴ
 μοῦ ἓνα κ' ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω πεντακόσα φλουργιά. — Γιὰ πεντακόσα φλουρ-
 γιά ποῦ θὰ μοῦ δώσης τοῦλόγου σου δὲ χάνω γὼ τὴν κεφαλὴ μου· δὲ σοῦ
 τονέ δίδω· λέει, Δόσε μοῦ τανε καὶ χίλια φλουργιά θὰ σοῦ δώσω· λέει
 ἄντε νὰ σοῦ τονέ δώσω καὶ μοῦ δώσης τὰ χίλια φλουργιά, μὰ νὰ σταθῇς
 νὰ πυρώσω κειονέ τὸ δαχτυλίδι νὰ σὲ βουλώσω 'ς τὸ κούτελο· λέει αὐτός,
 Νὰ πονέσω θέλω μὰ θὰ τοῦ πάρω τὸ λαγὸ καὶ ξιλητίσουνε ποῦ τὸ λογα-
 ρισμὸ μὰ θὰ τονέ κουτσοκεφαλίσῃ ὁ Βασιλιᾶς, καὶ δὲν μπειράζει. Πιάνει
 δ' αὐτός τὸ λαγὸ, σφάζει τονε, καὶ ψήτουντονε καὶ τρῶντονε καὶ πίνουν
 καὶ τὸ κρασί· καὶ ἀπόκειας πυρώνει τὸ δαχτυλίδι 'ς τὴ φωτιὰ καὶ τὸ
 κάκει ὀλιοκόκκινο καὶ τοῦ τὸ πικτεῖ 'ς τὸ κούτελο, καὶ τοῦ δίδει καὶ τὰ
 χίλια φλουργιά, καὶ κάνει πῶς θὰ πάῃ ὅθι τὴν μπάντα κεινουδὰ τοῦ
 χωργιοῦ, καὶ ἀπόκει γιὰγέρνει καὶ πάει 'ς τὴ χώρα μὲ τόση χαρά. Λέει
 αὐτός τοῦ Βασιλιᾶ, λέει, Δὲν κάνει νὰ μετρήσωμε τσοῖ λαγούς τοσεῶ
 μέραις ποῦ τσοῖ βλέπει μπικνῆχασε κανένα; λέει, Ἄς εἶνε. Πάει ἄργα τὸ
 κοπέλι· τσοῖ λαγούς, μετροῦν τσοῖ αὐτοὶ βγάνουν τση τριανταεπνιὰ· λέει
 τὸ κοπέλι, Πῶς νῆν' αὐτοὶ μόνον τριανταεπνιὰ; νταῦτοί σανε σωστοί·
 γιὰ νὰ τσοῖ μετρήσω κ' ἐγὼ; λέει τσοῖ τὸ κοπέλι, λέει, Ἀρχδιαστὴ νὰ
 περνῆτε. Στένεττι τὸ κοπέλι 'ς τὴ μινὰ μπάντα ἐπερνούσαν' αὐτοὶ ἀρα-
 διαστὰ, καὶ ἤγγιζε νοῦς νοῦς 'ς τὴ γκερχλή, καὶ τσοῖ μετρεῖ καὶ τσοῖ
 βγάνει σαράντζι. Πάει τὸ κοπέλι καὶ τσοῖ μαντρίζει πάλι.

Ἀπάνω 'ς τσοῖ τριανταεῖς μέραις λέει καὶ ὁ γυιὸς τοῦ κεινουδὰ τοῦ
 Βασιλιᾶ, λέει, Νὰ μὴν μπάω γὼ νὰ πολερμήτω νὰ τοῦ πάρω κανένα λαγὸ
 καὶ ξιλητίσουνε ποῦ τὸ λογαρισμὸ ταχτέρου τὴν ἄλλη μέρα ποῦ θὰ τσοῖ
 μετρήσ' ὁ Βασιλιᾶς νὰ μὴν εἶνε σωστοὶ νὰ τονέ κουτσοκεφαλίσῃ; Βάνει
 καὶ αὐτός 'ς ἓνα φλασκί κρασί 'ς ἓνα βουργίδι, καὶ παίρνει καὶ ψωμί καὶ
 βλίνει καὶ γρόσσ' καὶ παίρνει καὶ πάει, καὶ βρίσκει τὸ κοπέλι· κάνει δὲ
 τὸ κοπέλι πῶς δὲν τονέ γνωρίζει, καὶ τοῦ λέει, Καὶ ποῦ παῖς, κουμπάρε,
 παδὰ; λέει, Ἐπάε ποτίσω σέ τουτονέ τὸ χωργιό ἔχω ἑδικοὺς καὶ πᾶς νὰ
 τσοῖ δῶ· μόνο, ἄνέ θές, ἄντε νὰ μοῦ πουλήσης ἓνα λαγό. — Δὲν τσοῖ
 πουλιῶ γὼ τσοῖ λαγούς γιὰτ' εἶνε τοῦ Βασιλιᾶ, καὶ ὁμπανέ θὰ τσοῖ με-
 τρήσῃ, καὶ ἄνέ λείπει κικναίς θὰ μὲ κουτσοκεφαλίσῃ. — Μωρέ ἄντε νὰ μοῦ
 δώσης ἓνα λαγὸ καὶ χίλια φλουργιά θὰ σοῦ δώσω. — Δὲν τσοῖ δίδω γὼ
 τσοῖ λαγούς γιὰτ' εἶνε τοῦ Βασιλιᾶ, ὁμπανέ ποῦ θὰ τση μετρήσῃ, ἄνέ
 λείπη ἓνας θὰ μὲ κουτσοκεφαλίσῃ· λέει, χίλια πεντακόσα φλουργιά θὰ
 σοῦ δώσω νὰ μοῦ δώσης ἓνα. — Δίδω σοῦ τονε γὼ νὰ μοῦ δώσης τὰ χίλια
 πεντακόσα φλουργιά μὰ νὰ πυρώσω τουτονέ τὸ δαχτυλίδι νὰ σταθῇς νὰ

σὲ βουλῶσω ἔς τὸ κούτελο· λέ' αὐτός, Νὰ πονέσω θέλω μικολιά μὰ θὰ
 τοῦ πάρω τὸ λαγὸ νὰ ξιλντίσουνε τοῦ τὸ λογαριασμὸ καὶ θὰ τονὲ κου-
 τσοκερχλίση ὁ βασιλιάς, καὶ δὲν πειράζει. Πιάνει τὸ λαγὸ, σφάζει τονε
 καὶ ψήνει τονε, καὶ τρώντονε, καὶ πίνουν καὶ τὸ κρασί· κι' ἀπόκειας τοῦ
 δίδει τὰ χίλια πεντακόσχη φλουργιά, καὶ πυρώνει καὶ τὸ δαχτυλίδι καὶ
 τονὲ βουλῶνει ἔς τὸ κούτελο· κι' ἀπόκειας μισεύγει, καὶ κάνει πῶς θὰ
 πάρη δὰ ὅθε τῇ μπάντῃ τοῦ χωργιοῦ, κι' ἀπόκει γιαγέρνει πάλι καὶ
 μπαίνει ἔς τὴ χώρα μέσῃ. Ἀπεῖς ἐμίταψε αὐτός, πηρίζει πάλι τὸ κοπέλι
 τὸ θιαμπόλι καὶ πᾶει ἕνας λαγός, γίνονται πάλι σαράντα. Λέει αὐτός
 ἀργὰ τοῦ Βασιλιά, λέει, Νὰ μὴ μετρήσωμε τῇ λαγούς, τσσεσὰ μέραις τοῦ
 τοῦ βλέπει, νὰ μὴν ἔχασε κ' ἀνένα; λέει, Ἄς εἶνε. Πᾶει ἀργὰ τὸ κο-
 πέλι τῇ λαγούς, λένε τοῦ κοπελιοῦ, λένε, σωστοί 'νις οἱ λαγοί; λέει,
 Σωστοί· λέει, Για νὰ τοῦ μετρήσωμε; Μετροῦν αὐτοὶ τῇ λαγούς, βγά-
 νουν τ' ὅσοι τρικνταεθνιά· λέει τὸ κοπέλι, λέει, Ντὰ οἱ λαγοί 'σανε σωστοί,
 πῶς νὰ τοῦ βγάνατε τοῦ λόγου σας μόνο τρικνταεθνιά; για νὰ τοῦ με-
 τρήσω κ' ἐγώ; Μετρᾷ τὸ κοπέλι τοῦ λαγούς βγάνει τσοι σωτούς, Δὲν
 εἴχανε δὲ ἄντα τοῦ παῖνε, παίρνει τὸ κοπέλι καὶ πᾶει καὶ τοῦ μακντρίζει.

Ἀπάνω ἔς τῇ τρικνταεθνιά μέραις λέει κι' ὁ ἴδιος ὁ Βασιλιάς, λέει,
 Νὰ μὴν πάω γὼ νὰ τοῦ πάρω κικνένα λαγὸ, ταχτέρου ποῦ δὲ τοῦ με-
 τρήσωμε νὰ μὴν εἶνε σωστοὶ νὰ τονὲ κουτσοκερχλίσω; Βάν' αὐτός χωρ-
 γιάτικα βοῦχα καὶ παίρνει καὶ ἕνα φλασκὶ κρασί, καὶ παίρνει δὲ καὶ
 γρόσσα καὶ τὰ βάνει ἔς ἕνα βουργίδι, καὶ πᾶει καὶ βρίσκει τὸ κοπέλι
 ἐκεῖα ποῦ ὄυσσε τοῦ λαγούς. Τὸ κοπέλι δὲ κάνει τὸν ἀδιάφορο πῶς δὲν
 τονὲ γνωρίζει, λέει, Καὶ ποῦ πᾶς κουμπάρε; λέει, ἔπαε παπέρῃ σὲ τουτονὲ
 τὸ χωργιὸ ἔχω ἐδικούς καὶ πάω νὰ τοῦ δῶ μόνο ἀνὲ θὲς ἄντε νὰ μοῦ
 πουλήσης ἕνα λαγὸ· λέει, Δὲν πουλῶ γὼ λαγούς· γιατί 'νις τοῦ Βασιλιά,
 κι' ὁμπανὲ ποῦ θὰ τοῦ μετρήσῃ ἀνὲ λαίπη κι' ἀνείς θὰ μὲ κουτσοκερχ-
 λίσῃ. — Ὅχι, ἄντε νὰ μοῦ δώσης ἕνα καὶ χίλια πεντακόσχη φλουργιά θὰ
 σοῦ δώσω. — Δὲ δίδω γὼ κικνένα, για χίλια πεντακόσχη φλουργιά, θὰ
 χάσω γὼ τὴν κερχλή μου; λέει, νὰ σοῦ δώσω δυὸ χιλιάδες, νὰ μοῦ
 δώσης ἕνα· λέει, δίδω σοῦ τονε γὼ τὸ λαγὸ νὰ μοῦ δώσης τῇ δυὸ χι-
 λιάδες τὰ φλουργιά, μὰ θὰ σταθῇς νὰ πυρώσω κεινὲ τὸ δαχτυλίδι νὰ
 σοῦ τὸ πητήσω ἔς τὸ κούτελο· λέει ὁ Βασιλιάς, Νὰ πονέσω θέλω, μὰ θὰ
 ξιλντίσουνε οἱ λαγοί, ταχτέρου ποῦ θὰ τοῦ μετρήσωμε νὰ μὴ εἶνε σωστοὶ
 νὰ τονὲ κουτσοκερχλίσω, καὶ δὲν πειράζει. Παίρνει ὁ Βασιλιάς τὸ λαγὸ,
 σφάζει τονε, τρώντονε μὲ τὸ κοπέλι καὶ πίνουν καὶ τὸ κρασί, βουλῶνει
 τονε τὸ κοπέλι ἔς τὸ κούτελο μὲ τὸ δαχτυλίδι, κι' ἀπόκει καὶν' αὐτός
 πῶς θὰ πάρη ὅθε τὸ χωργιό, κι' ἀπόκει γιαγέρνει καὶ πᾶει ἔς τὴ χώρα.
 Ταδεταχτέρου, μετροῦνε τοῦ λαγούς βγάνουν τσοι μόνο τρικνταεθνιά·
 μετρᾷ τσοι καὶ τὸ κοπέλι ἕνα ἕνα ἀρχδιατιά, βγάνει τσοι σωτούς.

Ἀπείτις τῶκαμε δὲ τουτονὲ τὸ ζήτημα τοῦ λένε πῶς Ἀλλονένα ζήτημα θὰ σοῦ ποῦμε, κι' ἀνὲν τὸ κάμης θὰ σοῦ δώτωμε τὴ Βασιλιοπούλα· ἄλλιῳς, καὶ δὲν τὸ κάμης θὰ σὲ κουτσοκεφαλίσωμε· λέει τὸ κοπέλι, Ἦντα ζήτημα εἶνε αὐτό; λέει, Νὰ ματὲ γεμίτης τρεῖς χαράργια ψώματα· λέει, Ἄς εἶνε· ἀνεμᾶζωξε ταχύτερου τὸ λαό σου ὅλο 'ς τὴν πλατέα, νῆρθω κι' ἐγὼ νὰ γεμώσω τὰ τρεῖς χαράργια ψώματα. Βγάνει ὁ Βασιλιῆς τελέαλη κι' ἐφώλιαζε 'ς τὴ χώρα ν' ἀνεμᾶζωχθοῦνε 'ς τὴν πλατέα ποῦ θέλει ὁ Βασιλιῆς νὰ τωσὲ πῆ. Ἀνεμᾶζώνετχι ὁ λαὸς ὅλος 'ς τὴν πλατέα, καὶ πάει καὶ τὸ κοπέλι. Δακέρνηει δὲ τὸ κοπέλι καὶ τσοῖ ἤλεγε πῶς, ὁ Βασιλιῆς μ' ἔβαλε νὰ τοῦ βλέπω σαράντη λαγού; σαράντα μέραις, κι' ἀπάνω 'ς τῇ σαράντα μέραις νὰ τσοῖ σφάξη νὰ μοῦ κάμη τὸ γάμο μου, κι' ἀπάνω 'ς τῇ τριάντα μέραις ἔρχεται ὁ ξένος Βασιλιῆς, καὶ ἤκαμα τὸν ἀδιάφορο πῶς δὲν τὴν ἐγνώρισχ, καὶ τοῦ λέω, ποῦ πᾶς, κουμπάρε; λέει, Ἐπάε σὲ τουτονὲ τὸ χωργιό 'χω ἐδικοῦς καὶ πάω νὰ τσοῖ δῶ· μόνο ἄνεθες νὰ μοῦ δώσης ἓνα λαγὸ, νὰ σοῦ δώσω πεντακότχι φλουργιά, καὶ ἤδωκά του τὸ λαγὸ μὰ τὸν ἐβούλλωσχ καὶ 'ς τὸ κούτελο, καὶ σὰν δὲν τὸ πιστεύγετε, σύρετέ του τὸ φέσι, ἀπάνω νὰ δῆτε τὴ βούλλα· λέει τότε ὁ λαός, φωώωωμχτχι! Πιάνει αὐτὸ τῶνα χαράρι γιεραερά κι' ἀνοίγει το καὶ γεμίζει το ψώματχι, κι' ἀπόκειας τὸ δένει καὶ τ' ἀφίνει 'ς τὴ μυχὰ μπάντχι, καὶ πιάνει τᾶλλο: Κι' ἀπόκειας ἔρχετχι κι' ὁ γυιὸς τοῦ ἀπάνω 'ς τῇ τριαντζέξε μέραις, καὶ τοῦλαμχ κι' αὐτηνοῦ τὸ ἴδιο, καὶ σὰ δὲ μοῦ τὸ πιστεύγετε, σύρετέ του ἀπάνω τὸ φέσι νὰ δῆτε τὴ βούλα· λέει το λαός, φωώωωμχτχι! γεμώνει καὶ τᾶλλο σακκὶ καὶ δένειτο κι' ἀφίνει το 'ς τὴ μπάντχι. Πιάνει καὶ τᾶλλο· ὡς τῶπιχσε, τῶνοιωσε ὁ Βασιλιῆς πῶς ἤθελε πῆ καὶ γι' αὐτό, καὶ τοῦ λέει, ἄστο, παιδάκι μου, αὐτονὲ νὰ μὴν τὸ γεμώσης, καὶ φτάνουνε τὰ δυὸ ποῦ γέμωτες.

Τοῦ λένε δὲ, ἀπείτις τῶκαμε καὶ τουτονά, λέει, 'ς ἓνα σπίτι θὰ σαςὲ βάλωμε καὶ τσοῖ τρεῖς μονοπάντας, καὶ μὲ ὅποιο βρεθῇ ἡ Βασιλιοπούλα τὴν ταχινή, μὲ τὰ κεινονά θὰ τὴνὲ βλοῖσωμε· λέει τὸ κοπέλι, Ἄς εἶνε· Ἀρμηνεύγουνε αὐτοὶ τοῦ βασιλιοπούλου καὶ τῇ Βασιλιοπούλας, πῶς, ὅλο μᾶζι νὰ πηκίνετε, νὰ μὴ θέλουνε τὸ κοπέλι νὰ τωσὲ σιμώση κιαλιῆς· καὶ νὰ ξανοίγης, ὅ τι κάνει τὸ κοπέλι νὰ κάνης καὶ σύ, γιχτ' εἶν' αὐτὸς κατεργάρης νὰ μὴ σοῦ κάμη κιαμιά δουλιά. Πάει καὶ τὸ κοπέλι κι' ἀγοράζει ἓνα γυαλάκι κανελλόλαδο, καὶ τὸ βάνει 'ς τὴν τζέπην του· κι' ὡς τῇ βάλανε μέσα 'ς τὸ σπῆτι καὶ τῇ σφαλίζανε, καθίζει τὸ κοπέλι ποπίσω 'ς τὴν πόρτα κι' ἐγκόμχχιε, κι' ἀπόκειας ἐλείφουντονε τὸ κανελλόλαδο. Γρικᾶ τονε δὲ τὸ Βασιλιόπουλο, λέει του, Μωρὲ ἦντα κάνεις ἀτουδά; λέει (μὲ συμπάθειο) χέζομχι κι' ἐλείφομχι· καθίζει καὶ τὸ Βασιλιόπουλο κι' ἐκατούργενε κι' ἀπόκειας ἐλείφουντονε (τοῦχανε δὲ λεομένα, ὅ τι κάνει τὸ κοπέλι νὰ κάνη κι' αὐτός). Πάει ὕστερα νὰ σι-

πρώτη τῇ Βασιλιπούλας κ' ἐβρόμεινε καὶ δὲν τὸν ἤθελε ἡ βασιλιπούλα· μόνον ἤθελε τὸ κοπέλι ποῦ ἦτονε λειμμένο τῇ μυρωδικῇ κ' ἐμύριζε· λέει τῇ αὐτῇ, Για τὸ Θεό, κ' ἐγώ μιν ὁ Βασιλιόπουλος, κ' ἐδὼ λές πῶς δέ με θές; ντά δὲν ἤκουτες ἦντα μᾶς ἐπαργγείλανε; λέει, Πῆνε πέρακιέ, ἐστὶ βρωμετῆς· καλὶ ἔχω γὰρ τὸ κοπέλι. Πᾶνε τὴν ταχινή, ἀνοίγουνε βρίσκουνε τὸ κοπέλι μὲ τῇ Βασιλιπούλα καὶ τοῦ τὴν ἐβλογοῦνε.

ΤΑ ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

ὑπὸ ΡΙΧΑΡΔΟΥ ΒΩΝ *

Ἐξ ὅτου ἀπὸ ἑκατονταετηρίδος καὶ ἐπέκεινα ἐκ τῶν ἐρευνῶν τῶν κ.κ. Στουάρτου καὶ Ρεβέρτου ὁ πεπολιτισμένος κόσμος ἐγνώρισε τὰ ἐν Ἀθήναις μνημεῖα, κατέστησαν ταῦτα ὑποκείμενον ἐνδελεχῶν μελετῶν καὶ δημοσιευμάτων, ἔτιναι ἐν τούτοις κατὰ μέγα μέρος ἐνδεῶς ἔχουσι περὶ τὴν ἀπαραίτητον βάσιν ἀκριβοῦς καὶ περιεκτικῆς ὑπὸ τεχνικὴν ἐποψὴν ἐπισκοπῆσεως τῶν μνημείων αὐτῶν. Καὶ ἐν ᾧ τὸ ὑπάρχον γραμμολογικὸν καὶ ἐπιγραφικὸν ὕλικόν, ἐφ' ὅσον ἀναφέρεται εἰς τὰ μνημεῖα αὐτά, κριτικῶς διυλίσθη καὶ εὐσυνειδήτως ἐκάστοτε ἀνεπληρώθη, καὶ εἰδικῶς ἀρχιτεκτονικῇ μελέτῃ μὴ σκοπούμενης τῆς ὅλης ἐμβριθείας ἀπάντων τῶν ἐρευνητῶν, παρέμειναν μέχρι τοῦδε ἕνεκα ἐλλείψεως χρόνου καὶ πόρων διὰ τὰς ἐπιμόχθους καὶ πλεονάκεις δαπανηρᾶς ἀνασκευᾶς ἀπαιτούσας ἐρεῦνας ἀτυντέλεστοι μεμονωμέναι ἐπιττασίαι, καὶ ἀπέδειξαν κατ' ὀλίγον πάντοτε πειστικώτερον τὴν ἀνάγκην ἐξαντλητικῆς ἐρεῦνης τῶν οἰκοδομημάτων καὶ λεπτομεροῦς ἐκθέσεως αὐτῶν ἐπὶ τῇ βάσει νέων σχεδιογραφῶν. Τὸ προμνημονευθὲν λοιπὸν ἔργον τοῦ Βών, ὃ παρέχεται τοῖς περὶ τὴν ἀρχαιολογίαν διατρέχουσι μονογραφικῇ ἐκθεσὶ τῶν Προπυλαίων καὶ τῶν αὐταῖς συνδεομένων οἰκοδομῶν συνωδᾶ πλῆσιν ταῖς περὶ τριαύτας δημοσιεύσεις ἀξιώσας, πληροῦ πραγματικῆν χρείαν τῆς ἐπιστήμης, ὅτε μάλιστα ἐξετάζον ἐκεῖνα τὰ μνημεῖα τῆς Ἀκροπόλεως Ἀθηνῶν, ἔτιναι μέχρι τοῦ νῦν ἔτι στεροῦνται ὡς τὸ πλεῖστον ἀκριβοῦς πραγματεύσεως. Τοὺς δὲ πόρους πρὸς τὰς ὅλον ἐνικυτὴν ἀπαιτησάσας ἐρεῦνας ἔσχεν ὁ συγγραφεὺς ἐκ τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Louis-Boissonet ὑπὲρ ἀρχιτεκτόνων καὶ μηχανικῶν, εἴτα προθυμότερα ἐχορήγησαν αὐτῷ συνδρομὴν ἡ ἐν Ἀθήναις Ἀρχαιολογικὴ ἐταιρεία καὶ τὸ ἐνταῦθα γερμανικὸν Ἰνστιτούτον, ὅτε αἱ ὑπὸ τοῦ διφήτορος αὐτοῦ ἀνασκευαὶ ἀνέστησαν ἀξιόλογα πλαστικὰ καὶ ἐπιγραφ-

* Die Propyläen der Akropolis zu Athen, aufgenommen und dargestellt von Richard Böhn. Berlin, 1882 (—Τὰ Προπύλαια τῆς Ἀθήνησιν Ἀκροπόλεως εἰκονογράφηθέντα καὶ περυσταθέντα ὑπὸ Ριχάρδου Βών. Ἐν Βερολίνῳ 1882, τμῆ 75 μάρκαι.)